

0.

Ha nem élsz veszélyesen, megöl az unalom

A szélső terminál ajtajánál állok, a repülőgépet nézem, amire hamarosan fel fogok szállni, és közben mindent elkövetek, hogy ne boruljak ki teljesen.

Eddig nem sok sikerrel.

Nem csak azért, mert mindent magam mögött hagyok, amit eddig ismertem, habár két perccel ezelőttig ez volt a legfőbb problémám. Most azonban, ahogy ránézek erre a masinára, ami nem biztos, hogy megérdemli a repülő nevet, egy egészen újfajta pánik lesz úrrá rajtam.

– Szóval, Grace. – A férfi, akit Finn bácsikám küldött elé, hogy felvegyen, türelmes mosollyal néz végig rajtam. Azt hiszem, Philipnek hívják, de nem vagyok biztos benne. Olyan hangosan dobog a szívem, hogy alig hallom, amit mond. – Készen állsz a kalandra?

Nem. Nem, a *legkevésbé sem* – sem kalandra, sem semmi másra, ami rám vár.

Ha egy hónappal ezelőtt azt mondta volna nekem valaki, hogy egy repülőtér szélén fogok állni az alaszakai Fairbanksben, azt válaszoltam volna, hogy az illető nagyon el van tájolva. És ha azt is mondta volna, hogy azért leszek Fairbanksben, hogy felszálljak a valaha létező legkisebb repülő alkalmas ságra, és elmenjek vele a világ végére, jobban mondva a Dena-

li, Észak-Amerika legmagasabb hegyének lábánál fekvő kisvárosba, azt mondtam volna, úgy el van tévedve, mint nyáron a Télapó.

Csak hogy harminc nap alatt nagyon sok minden megváltozhat. És még több mindent vehetnek el az embertől.

Valójában az elmúlt hetekben csupán egyetlen dologban lehettem biztos: bármennyire rosszul állnak is a dolgok, *mindig* lehet rosszabb...

1.

A landolás nem más, mint levetni magad a földre és remélni, hogy nem véted el

– Ott van! – mondja Philip, miközben több hegycsúcs fölött is elrepülünk. Leveszi az egyik kezét a botkormányról, és egy kis épületcsoportosulásra mutat a távolban. – Healy, Alaszka. Otthon, édes otthon.

– Ó, húha. Ez annyira... – Apró. Nagyon-nagyon kicsinek tűnik. Sokkal kisebb, mint a mi lakónegyedünk San Diegóban, a város egészéről már nem is beszélve.

Persze innen a magasból nehéz bármit is tisztán látni. Na nem a hegyek miatt, amelyek rég elfelejtett szörnyekként tornyosulnak a terület fölé, hanem azért, mert most éppen a „polgári szürkületben” vagyunk, ahogy Philip nevezi ezt a furcsa, ködös, homályos időszakot, habár még alig múlt öt óra. Ennek ellenére azt jól látom, hogy abban az úgynevezett városban, amire Philip mutat, csupa szedett-vedett kinézetű épület áll véletlenszerűen elhelyezve.

– Érdekes. Nagyon... érdekesnek tűnik – fejezem be végül a mondatot.

Nem ez az első jelző, ami eszembe jut... hanem az a régi köz-hely, hogy a pokol tényleg befagyott... de ez a legudvariasabb, amit mondhatok, miközben Philip egyre lejjebb ereszkedik, és felkészül a leszállásra, ami bizonyára egy újabb traumatikus élmény

lesz a sok megrázó élmény sorában, amelyek azóta értek, hogy tíz órával ezelőtt felszálltam a három repülőgépből az elsőre.

És valóban, épphogy megpillantom a repülőtérenk nevezett helyet ebben az ezerfős városban (köszönöm, Google), Philip megszólal:

– Kapaszkodj, Grace! Elég rövid a kifutópálya, mert egy hosszabb szakaszt nehéz lenne bármeddig is hó- és jégmentesen tartani, vagyis gyors landolás lesz.

Fogalmam sincs, mit jelent az, hogy „gyors landolás”, de nem hangzik jól.

Így hát megragadom az ajtóra erősített rudat, amit egész biztosan pont erre a célra szereltek fel, és belekapaszkodom, miközben egyre lejjebb ereszkedünk.

– Jól van, kölyök. Lesz, ami lesz! – mondja Philip. Mellesleg határozottan állíthatom, hogy ez a mondat egyike annak az öt kijelentésnek, amit *soha* nem akarsz hallani a pilótától, ha még a levegőben vagytok.

A föld fehéren és könnyörtelenül terül el alattunk, én pedig szorosan behunyom a szemem.

Másodpercekkel később érzem, hogy a kerék leérkezik a földre. Ezután Philip olyan erősen fékez, hogy csak a biztonsági öv tart vissza attól, hogy lefejeljem a műszerfalat. A repülőgép nyüzsít – nem tudom, melyik része adja ki ezt a szörnyű hangot, vagy esetleg ez egy kollektív lélekharang – ezért inkább úgy döntök, hogy nem foglalkozom vele.

Különösen, amikor elkezdzünk balra csúszni.

Elharapom az ajkamat, a szememet továbbra is összeszorítom, miközben olyan hevesen dobog a szívem, hogy majd’ kiszakad a mellkasomból. Ha ez a vég, akkor nem akarom látni.

A gondolat eltereli a figyelmemet, és elmerengek azon, vajon mit látott az anyám és az apám felénk közeledni. Mire

befejezem a gondolatmenetet, Philip megállítja a remegő, nyöszörgő gépet.

Pontosan tudom, milyen érzés. Nekem még a lábujjam is reszket.

Félve nyitom ki a szememet, nagy nehezen leküzdöm a késztetést, hogy végigtapogassam magam, hogy tényleg egyben vagyok-e még. Philip azonban csak nevet és azt mondja:

– Ahogy a nagy könyvben meg van írva.

Talán, ha az a könyv egy horrorregény, amit fejjel lefelé olvasott. Visszafelé.

Inkább nem mondok semmit, csak a tőlem telhető legbarátságosabb mosolyt villantom rá, majd kihúzom a hátizsákomat az ülés alól. Kiveszem belőle a kesztyűt, amit Finn bácsi küldött, és felhúzom a kezemre. Ezután kinyitom a gép ajtaját, kiugrom, és egész végig azon imádkozom, hogy a térdem megtartsen, amikor leérkezem a földre.

Megtart, de csak épphogy.

Néhány másodpercig várok, nem fogok-e mégis összecsuplani, és szorosabbra fogom magamon vadonatúj kabátomat, mert itt kint szó szerint mínusz tizenhárom fok van. Ezután hátramegyek a gép hátuljához, hogy kivegyem a három bőröndömet. Ez minden, ami az életemből megmaradt.

Összeszorul a szívem, amikor rájuk nézek, de nem engedem, hogy most arra gondoljak, mi mindent kellett magam mögött hagynom, sem arra, hogy idegenek laknak a házban, ahol felnőttem. Elvégre kit érdekel a ház, a rajzeszközök vagy a dobfelszerelés, amikor sokkal többet veszítettem ezeknél?

Inkább megragadom az egyik bőröndöt a repülőgép apró karakterében, és nagy nehezen letornázom a földre. Mielőtt benyúlhatnék a következőért, Philip már ott is van, és olyan

könnyen kapja fel a maradék kettőt, mintha párnák lennének benne, nem pedig minden tulajdonom ezen a világon.

– Gyere, Grace! Menjünk, mielőtt összefagsz idekint! – A parkoló felé bök a fejével... még egy *épület* sincs, csak parkoló... ami körülbelül kétszáz méterre van tőlünk, én pedig majdnem felnyögök. Olyan hideg van, hogy most már amiatt reszketek. Hogy képes valaki így élni? Ez felfoghatatlan. Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy amikor ma reggel felkeltem, huszonegy fok volt.

Nem tehetek mást, bólintok és úgy teszek, ahogy mondja. Megfogom a bőröndöm fülét, és elkezdem húzni a földön a kis, betonozott placc felé, ami bizonyára Healy város reptere. Nem is hasonlít San Diego nyüzsgő termináljára.

Philip könnyedén megelőz, két kezében egy-egy nagy bőrönd. Már éppen szólni akarok neki, hogy le is teheti és guríthatja, ám ahogy lelépek a kifutópályáról a havas földre – amely minden irányban körülvesz –, rájövök, miért viszi őket Philip a kezében. Lehetetlen ilyen nehéz bőröndöt a hóban húzni.

Mire elérek a parkoló (hála istennek, letakarított) feléig, fagyás közeli állapotba kerülök, hiába a meleg dzsekim és a műszőrme béléses kesztyűm.

Nem tudom, mit kellene tennem, hogyan fogok eljutni a bentlakásos iskolába, ahol a nagybátyám az igazgató, ezért odafordulok Philiphez, hogy megkérdezzem, létezik-e itt olyan, hogy taxi. Ám mielőtt megszólalhatnék, valaki kilép az egyik platós teherautó mögül a parkolóban, és egyenesen felém indul.

Azt hiszem, ő az unokatestvérem, Macy, de nehéz megállapítani, mert tetőtől talpig vastag védőruha borítja.

– Hát itt vagy! – kiált fel a mozgó sapka-, sál- és kabáthalom. Igazam volt, tényleg Macy az.

– Igen, itt vagyok – válaszolom szárazon, és arra gondolok, vajon túl késő-e ismét fontolóra venni a nevelőszülőket. Vagy a nagykorúsíttatást. Bármilyen élethelyzet jobb San Diegóban, mint egy olyan városban élni, amelynek repülőtere csupán egyetlen kifutópályából és egy apró parkolóból áll. Heather ki fog bukni, ha ezt elmondom neki.

– Végre! – mondja Macy, és kinyújtja a karját, hogy megöleljen. Ez egy kicsit fura. Egyrészt azért, mert ilyen sok ruha van rajta, másrészt pedig, mert vagy húsz centivel magasabb, mint én, pedig egy évvel fiatalabb nálam. Nemrég múlt tizenhat. – Már több mint egy órája várlak.

Viszonzom az ölelést, de gyorsan elengedem és azt felelem:

– Ne haragudj, késett a repülő Seattle-ből. A vihar miatt nagyon nehéz volt felszállni.

– Igen, ezt gyakran halljuk itt – válaszolja fintorogva. – Biztos vagyok benne, hogy az ottani időjárás még rosszabb, mint a miénk.

Szeretnék ellenkezni – a több kilométeres hótakaró és annyi védőruha, hogy még egy úrhajós is megirigyelné, azért elég szörnyűnek tűnik nekem. De nem ismerem olyan jól Macyt, pedig unokatestvérek vagyunk, és a legkevésbé sem akarom megsérteni. Különben is, rajta és Finn bácsin kívül, meg most már Philipen kívül senkit nem ismerek ezen a helyen.

Nem beszélve arról, hogy ők az egyetlen élő családtagjaim. Ezért csak vállat vonok.

Bizonyára ez a jó válasz, mert Macy visszamosolyog rám, majd Philiphez fordul, aki még mindig a kezében tartja a csomagomat.

– Nagyon köszönöm, hogy elment érte, Philip bácsi! Apa üzeni, hogy jön magának egy rekesz sörrel.

– Ugyan, szóra sem érdemes, Mace. Amúgy is dolgom volt Fairbanksben. – Olyan lazán mondja ezt, mintha nem lenne nagy ügy felszállni egy gépre, és néhány száz kilométert repülni. Persze itt, ahol nincs más, csak hegyek meg hó mindenfelé, talán tényleg nem az. Elvégre a Wikipédia szerint Healynek csupán egyetlen nagyobb útja van, amelyen meg lehet közelíteni a várost, és télen még az is gyakran járhatatlan.

Az elmúlt egy hónapot azzal töltöttem, hogy elképzeltem, vajon hogyan nézhet ki. *Milyen lesz.*

Gondolom, hamarosan megtudom.

– Azt mondja, pénteken átmegy a sörrel, és együtt nézhetik a meccset, mint két igazi jóbarát. – Azután felém fordul: – Apa nagyon sajnálja, hogy nem tudott kijönni érted, Grace, de történt valami vészhelyzet az iskolában, amit muszáj személyesen elintéznie. De azt mondta, szóljak neki, amint visszaérünk.

– Semmi baj – válaszolom, mert mi mást mondhatnék? Különben is, az elmúlt egy hónapban, amióta meghaltak a szüleim, megtanultam, hogy igazából semmi sem számít.

Kit érdekel, ki jön ki elém, ha végül eljutok az iskolába?

Kit érdekel, hogy hol lakom, ha nem a szüleimmel?

Philip elkísér minket a letakarított parkoló széléig, azután leteszi a bőröndjeimet. Macy búcsúzól sietve megöleli, én pedig kezet fogok vele és azt motyogom:

– Köszönöm, hogy eljött értem!

– Nagyon szívesen! Ha bármikor pilótára lenne szükséged, én vagyok az embered. – Kacsint egyet, azután visszaindul a gépe felé.

Néhány másodpercig nézzük, ahogy távolodik, majd Macy megfogja mindkét bőröndöm fülét, és gurítani kezdi a földön, végig az apró parkolón át. Int nekem, hogy menjek utána és hozzam a maradék csomagot. Megteszem, habár legszíveseb-

ben visszafutnék a kifutópályára Philiphez, és beszálnék abba az apró repülőgépbe, majd követelném, hogy vigyen vissza Fairbanksbe. Vagy ami még jobb... San Diegóba.

Ez az érzés csak erősödik, amikor Macy így szól:

– Nem kell pisilned? Még legalább másfél óra, amíg innen elérünk az iskoláig.

Másfél óra? Lehetetlennek tűnik, hiszen az egész város úgy nézett ki, mint amin tizenöt vagy maximum húsz perc alatt keresztül lehet menni. Na persze a levegőből nem láttam semmi olyan épületet, ami egy kicsit is hasonlítana egy közel négyszáz gyereket befogadó intézményhez, vagyis az iskola talán nem is pontosan Healyben van.

Önkéntelenül is arra gondolok, milyen sok hegy és folyó veszi körül ezt a várost mindenfelől, és hogy hova kerülök, mielőtt véget ér ez a nap. Egyébként mégis mit gondolt, hol pisilhetnék itt?

– Nem, kösz, jól vagyok – válaszolom egy pillanat múlva, bár a gyomrom felkavarodik és idegesen összerándul.

Ez az egész nap arról szólt, hogy ideérjek, és ez már önmagában is elég rossz volt. Amikor azonban elindulunk, magunk után húzva a bőröndjeimet a leszálló sötétben, a jéghideg levegő minden egyes lépésnél arcul csap, és hirtelen minden nagyon gyorsan, nagyon valóságossá válik. Különösen, amikor Macy átsétál a parkolón egy *motoros szánhoz*, amely a járda mellett áll.

Először azt hiszem, hogy csak viccel, de aztán elkezdi felpakolni a csomagjaimat a szán után kötött szánkóra. És ekkor rájövök, hogy ez tényleg megtörténik. Tényleg motoros szánon fogok utazni a majdnem sötétben, *Alaszkán* keresztül *mínusz húsz fokban*, ha hinni lehet a telefonom applikációjának.

Már csak a gonosz boszorkány hiányzik, hogy azt károgja, elkap engem meg a kiskutyámat is. Na persze ezen a ponton már valószínűleg nem számítana.

Rémült ámulattal nézem, ahogy Macy felerősíti a bőröndöket a szánkóra. Lehet, hogy fel kellene ajánlanom a segítségemet, de azt sem tudnám, hol kezdjek neki. Mivel a legkevésbé sem szeretném, hogy az a néhány megmaradt holmim a hegyoldalban szóródjon szanaszét, úgy döntök, ha valamikor érdemes a profikra hagyni a dolgot, akkor az most van.

– Ezekre szükséged lesz – mondja nekem, és kinyit egy kis táskát, ami már akkor is oda volt erősítve a szánkóra, amikor idejött. Egy ideig keresgél benne, aztán előhúz egy vastag sínadrágot és egy vastag gyapjúsálat. Mindkettő élénk rózsaszín, ami gyerekkoromban a kedvenc színem volt, de ma már nem annyira szeretem. Mégis nyilvánvaló, hogy emlékezett rá abból az időből, amikor utoljára találkoztunk, ami önkéntelenül is meghat, ahogy most felém nyújtja őket.

– Köszönöm! – Igyekszem mosolyogni, már amennyire képes vagyok rá.

Néhány sikertelen próbálkozás után sikerül felhúznom a nadrágot meleg alsóneműmre és emoji mintás gyapjú pizza-maalsómra (az egyetlen meleg nadrágra, amim van), amit a nagybátyám utasítására vettem magamra, mielőtt elindultam a repülővel Seattle-ből. Ezután hosszan nézem Macy szivárványszínű sálját, azt figyelem, hogyan van a nyaka és az arca köré tekerve, és megpróbálom utánózni.

Nehezebb, mint amilyennek tűnik, különösen úgy elhelyezni, hogy ne csússzon le minden egyes mozdulat után az orromról.

Végül sikerül, és Macy ekkor átnyújt nekem egy sisakot, ami a motoros szán kormányára volt felakasztva.

– A sisak szigetelt, ezért melegen tartja a fejedet, ráadásul megvéd, ha balesetünk lenne – közli. – Emellett van szemellenzője is, ami megvédi a szemedet a hideg levegőtől.

– A szemem is meg tud fagyni? – kérdezem nem kicsit megrettenve, miközben elveszem tőle a sisakot, és próbálok felülemelkedni azon, milyen nehéz levegőt vennem a számra és az arcomra tekert sálon keresztül.

– A szem nem tud megfagyni – válaszolja, közben igyekszik visszafojtani nevetését. – De a szemellenző megakadályozza, hogy könnyezzen, és így sokkal kényelmesebb lesz.

– Ja igen. – Lehajtom a fejem, és vér önti el az arcomat. – Idióta vagyok.

– Dehogyan. – Átkarolja a vállam és megszorítja. – Alaszka elsőre mindenkinek nagy falat. Bárkinek, aki idejön, meg kell tanulnia az itteni életet. Te is hamarosan belerázódsz.

Erre azért nem vennék mérget. Nem tudom elképzelni, hogy ez a hideg, idegen hely valaha is ismerős legyen nekem, de nem mondok semmit. Főleg úgy, hogy Macy milyen sok mindent tett már azért, hogy úgy érezzem, szívesen fogad.

– Nagyon sajnálom, hogy ide kellett jönnöd, Grace – teszi hozzá egy perc múlva. – Úgy értem, nagyon izgatott vagyok, hogy itt vagy, csak azt kívánom, bárcsak ne azért lenne, mert...

– Elcsuklik a hangja, mielőtt befejezhetné a mondatot. De ehhez már hozzászoktam. A barátaim hetek óta tojásbéjón járkalnak körülöttem, és azt tapasztaltam, hogy senki sem akarja kimondani azokat a szavakat.

Most azonban túl fáradt vagyok ahhoz, hogy kimondjam helyette, ezért csak felveszem a sisakot és becsatolom úgy, ahogy Macy mutatta.

– Készen vagy? – kérdezi, miután felhelyeztem magamra az összes lehetséges védőfelszerelést.

A válasz nem változott azóta, amióta Philip ugyanezt kérdezte tőlem Fairbanksben. *A legkevésbé sem.*

– Igen. Teljesen.

Megvárom, hogy ő szálljon fel először a motoros szánra, azután felülök mögé én is.

– Kapaszkodj a derekamba! – kiáltja, miközben beindítja a motort, én pedig engedelmeskedem. Másodpercekkel később már száguldunk is a végtelen hosszan elterülő sötétben.

Még soha életemben nem féltem ennyire.

2.

Csak azért, mert toronyban élsz, még nem leszel herceg

Az utazás nem is annyira rossz, mint gondoltam. Úgy értem, nem jó, de ez inkább annak köszönhető, hogy egész nap úton voltam, és már szeretnék eljutni valahová – bárhová –, ahol tovább maradhatok, mint egy átszállásnyi idő. Vagy mint egy nagyon hosszú motoros szános utazás.

Ha pedig az a hely történetesen meleg és mentes a helyi vadállatoktól, amiket a távolban hallok üvölni, akkor részemről rendben van. Különösen, mivel mindenem elzsibbadt a derekamtól lefelé.

Éppen azt próbálom kitalálni, hogyan leheljek életet zsibbadt fenekembe, amikor hirtelen letérünk az ösvényről (az „ösvény” szót itt a lehető leglazább értelemben használom), amit eddig követtünk, és elérünk egy fennsíkra a hegy oldalában. Miközben egy kisebb erdő fái között kanyargunk, fényt pillantok meg előttünk.

– Az a Katmere Akadémia? – kiáltom.

– Igen. – Macy egy kicsit lassít, és úgy kerülgeti a fákat, mintha egy hatalmas szlalompályán lennénk. – Körülbelül öt perc múlva odaérünk.

Hála istennek! Ha még tovább kellene itt ülnöm, lehet, hogy lefagyna két-három lábujjam, pedig dupla gypajúzokni van

rajtam. Úgy értem, mindenki tudja, hogy Alaszka hideg, de meg kell mondanom, hogy *rohadtul* hideg, és erre *nem* készültem fel.

Újabb üvöltés hallatszik a távolban, amikor kiérünk a fák közül, ám nehéz bármi másra figyelnem, mint az előttünk tornyosuló hatalmas épületre, amely minden egyes másodperccel egyre közelebbről látszik.

Vagy mondjam inkább azt, hogy az előttünk tornyosuló hatalmas *kastélyra*, mert ez az építmény nem is hasonlít a modern épületekhez, és egyáltalán nem olyan, mint bármelyik iskola, amit *valaha* láttam. Korábban megpróbáltam rákeresni a Google-ön, de kiderült, hogy a Katmere Akadémia olyan elit, hogy még a Google sem hallott róla.

Először is óriási. De tényleg monumentális... és hatalmas területen helyezkedik el. Innen úgy tűnik, mintha a kastély előtt lévő kőfal félig körülölelné a hegyet is.

Másodszor elegáns. Úgy értem, nagyon-nagyon elegáns, egy olyan építészeti stílusban épült, amiről csak a művészettörténet-órákon hallottam. Boltívek, külső támvégek és hatalmas, díszes ablakok uralják a szerkezetet.

Harmadszor pedig, ahogy közelebb érünk, önkéntelenül is arra gondolok, hogy rosszul látok, vagy tényleg vízköpők – *valódi vízköpők* – állnak ki a kastély falából a magasban. Tudom, hogy csak képzelődöm, de hazudnék, ha azt mondanám, nem számítottam egy kicsit arra, hogy talán Quasimodo fogad minket, amikor végül ideérünk.

Macy lefékez a hatalmas kapu előtt, és beüti a kódot.

Másodpercekkel később kinyílik a kapu, és mi ismét elindulunk.

Minél közelebb érünk, annál szürreálisabb lesz ez az egész. Mintha belekerültem volna egy horrorfilmbe vagy egy Salvador Dalí-festménybe. *Lehet, hogy a Katmere Akadémia egy gótikus*

kastély, de legalább nincsen körülötte várarak, állapítom meg magamban, amikor kiérünk az utolsó kis erdőből is. *És a bejáratát sem őrzi tűzokádó sárkány*. Csak egy hosszú, kanyargós bekötőút vezet oda, mint bármelyik másik elit magániskolánál, amit a tévében láttam... kivéve, hogy itt hó borítja az utat. Milyen meglepő.

Az utat, amely egyenesen az iskola hatalmas, elképesztően díszes bejáratához vezet.

Antik bejáratához.

Kastélykapujához.

Megrázom a fejem, hogy kitisztítsam. Úgy értem, milyen lett az életem?

– Mondtam, hogy nem lesz olyan vészes – szólal meg Macy, amikor lefékez a bejárat előtt, és felveri a havat. – Nem láttunk egyetlen rénszarvast sem, sőt még farkast sem.

Igaza van, ezért bólintok, és úgy teszek, mintha nem lennék teljesen megrendülve.

Úgy teszek, mintha a gyomrom nem rándult volna görcsbe, mintha az egész világ nem fordult volna fel fenekestől egy hónap alatt másodjára.

Úgy teszek, mintha jól lennék.

– Vigyük fel a csomagodat a szobádba, és csomagoljunk ki! Az majd segít ellazulnod.

Macy leszáll a szánról, ezután leveszi a sisakját és a sapkáját. Most először látom meg a sok védőöltözet nélkül, és önkéntelenül is elmosolyodom szivárványszínű haja láttán. Rövidre van vágva, tépett stílusban, aminek teljesen le kellett volna lapulnia háromórányi motorozás után, mégis úgy néz ki, mintha most lépett volna ki egy szépségszalonból.

Most, hogy belegondolok, a haja passzol a megjelenéséhez, mivel az összeillő dzsekije, csizmája és sínadrágja úgy fest, mint ha egy alaszkai divatmagazin címlapjáról lépett volna le.

Ugyanakkor biztosra veszem, hogy én úgy nézek ki, mint aki néhányszor összezsapott egy dühös rénszarvassal. És vesztített. Csúnyán. Ami jogos, mivel így is érzem magam.

Macy gyorsan leveszi a szánkóról a csomagomat, és ezúttal én fogok meg kettőt. Alig teszek azonban néhány lépést a hosszú úton a kastély lenyűgöző bejáratáig, máris alig kapok levegőt.

– A magasság miatt van – magyarázza Macy, és kivesz a kezemből egyet. – Nagyon gyorsan jöttünk felfelé, és mivel te a tengerszintről jössz, beletelik néhány napba, amíg hozzászoksz az itteni ritka levegőhöz.

A gondolatától, hogy alig kapok levegőt, beindul a pánikroham, amit egész nap alig tudtam féken tartani. Behunyom a szemem, veszek egy mély lélegzetet – vagy legalábbis olyan mélyet, amilyet itt lehet –, és próbálom megakadályozni, hogy elhatalmasodjon rajtam.

Öt másodpercig bent tartom a levegőt, majd kifújom. Belégzés, tíz másodpercig bent tartom, aztán kifújom. Belégzés, öt másodpercig tartom, aztán kifújom. Ahogy Heather anyukája tanította. Dr. Blake terapeuta, és adott néhány tanácsot, hogyan kezeljem az idegességet, amit a szüleim halála óta érzek. Sajnos nem vagyok biztos benne, hogy a tippjei ezzel a helyzettel is elbírnak, sőt abban sem, hogy *én* képes leszek megbirkózni vele.

Mégsem álhatok itt lefagyva örökké, mint az egyik rám bámuló vízköpő. Különösen úgy, hogy még behunyt szemem ellenére is érzem, ahogy Macy aggódva figyel.

Veszek még egy mély levegőt, azután kinyitom a szemem, és mosolyt küldök az unokatestvérem felé, amit egyáltalán nem érzek belül.

Tettesd, amíg meg nem valósul, ugye?

– Minden rendben lesz – nyugtat meg, a szemében együttérzés csillog. – Te csak maradj itt, és pihenj! Majd én felviszem a bőröndödet az ajtóhoz.

– Én is elbírom.

– Komolyan, nem gond. Csak szusszanj egy kicsit! – Felemeli a kezét az egyetemes jelzéssel, hogy „Állj!”. – Nem sietünk sehová.

A hangja szinte könyörög azért, hogy ne ellenkezzek, ezért nem teszem. Különösen, hogy a pánikroham miatt, amit egyre nehezebb visszatartanom, még nehezebben tudok levegőt venni. Ezért csak bólintok és nézem, ahogy – egyesével – felviszi a bőröndjeimet az iskola bejárati ajtajához.

Eközben egy színes villanás vonja magára a tekintetemet odafent.

Olyan gyorsan tűnik el, hogy miközben keresem, már abban sem vagyok biztos, hogy láttam egyáltalán. Csakhogy... ismét megjelenik. Egy piros villanás a legmagasabb torony ablakában.

Nem tudom, ki az, vagy egyáltalán miért számít, de megállok ott, ahol éppen vagyok. Nézem. Várom. Találgatok, vajon meg fog-e jelenni még egyszer, bárki legyen is az.

Nemsokára újra megpillantom.

Nem látom tisztán – messze van, sötét van, az ablak üvege eltorzítja a képet – de az a benyomásom, hogy egy erős állkapcsú, sötét és borzas hajú, piros dzsekis alakot látok világos háttér előtt.

Nem feltűnő, és nem indokolja semmi, hogy megakadt rajta a szemem. Azt pedig pláne nem, hogy miért *tartotta meg* a figyelmemet. Mégis azon kapom magam, hogy olyan hosszú ideig bámultam azt az ablakot, hogy Macy már mind a három bőröndömet felvitte a lépcső tetejére.

– Készen állsz rá, hogy újra megpróbáld? – kiált le fentről az ajtó elől.

– Igen, persze. – Elindulok felfelé az utolsó harminc-valahány lépcsőn, nem törődöm azzal, mennyire szédülök. Hegyibetegség... még egy dolog, ami miatt San Diegóban nem kellett aggódnom.

Fantasztikus.

Még egyszer utoljára felnézek az ablakra, és nem lep meg, hogy bármi volt is ott, ami engem nézett, már régen eltűnt. Ennek ellenére megmagyarázhatatlan csalódottság lesz úrrá rajtam. Aminek semmi értelme sincs, ezért lerázom magamról. Így is épp elég bajom van.

– Ez a hely hihetetlen – mondom az unokatestvéremnek, amikor kinyitja az ajtót és besétálunk.

Jóságos ég! Ha azt gondoltam, hogy a kastély kívülről impozáns látványt nyújt a hegyes boltívekkel és a faragott kövekkel, most, hogy belülről is látom... most, hogy bent vagyok, úgy érzem, pukedliznem illene. Vagy legalábbis alázatosan meghajolnom. Mármint, azta! Csak ámulok.

Nem tudom, hova nézzek először – a magas mennyezetre a bonyolult fekete kristálycsillárral, vagy a lobogó tűzű kandallóra, amely az előcsarnok teljes jobb oldali falát uralja.

Végül a kandalló mellett döntök, mert *meleg*. És mert elképesztően gyönyörű. A bonyolult mintájúra faragott, ólomüveg berakásos kandallópárkány visszaveri, és az egész helyiségben szétteríti a lángok fényét.

– Klassz, mi? – kérdezi Macy mosolyogva, amikor megáll mögöttem.

– Nagyon klassz – értek egyet vele. – Ez a hely...

– Varázslatos. Tudom. – Felvonja a szemöldökét. – Akarsz többet látni?

Tényleg akarok. Még korántsem vagyok meggyőződve róla, hogy ez az egész alaszakai bentlakásos iskolásdi jó dolog, de ez

nem jelenti azt, hogy nem akarok jobban körülnézni a kastélyban. Úgy értem, ez tényleg egy *kastély* kőfallal és bonyolult szövésű faliszőnyegekkel, amik előtt muszáj megállnom, hogy megcsodáljam őket, miközben belépünk valami társalgószerű helyiségbe.

Az egyetlen probléma az, hogy minél beljebb megyünk az iskolába, annál több diákkal találkozunk. Egyesek csoportokba verődve állnak és beszélgetnek, nevetgélnek, míg mások a faasztaloknál ülnek, könyvek, telefonok vagy laptopok fölé hajolva. Az egyik helyiség hátsó sarkában antik kinézetű, többféle árnyalatú vörös és aranyszínű kárpittal borított kanapén hat fiú ül, és egy hatalmas tévén xboxozik. Néhányan köréjük gyűltek nézni a játékot.

Csak akkor jövök rá, amikor közelebb érünk, hogy nem a videójátékot nézik. Nem a könyveiket. De még a telefonjait sem. Mindannyian *engem* bámulnak, ahogy Macy átvezet – jobban mondva felvonultat – a helyiségben.

A gyomrom összerándul, lehajtom a fejem, hogy leplezzem nyilvánvaló zavaromat. Értem én, hogy mindenki kíváncsi az új lányra – különösen, ha az az igazgató unokahúga – de attól, hogy megértem őket, még nem lesz könnyebb elviselni ezt a fürkésző figyelmet egy csapat idegentől. Különösen, mivel biztos vagyok benne, hogy a hajam borzalmasan áll, miután lenyomta a sisak.

Túlságosan lefoglal az, hogy elkerüljem a szemkontaktust mindenkivel, és uraljam a légzésemet, ezért nem tudok megszólalni, miközben átsétálunk a szobán, azután kilépünk egy hosszú, kanyargós folyosóra. Végül azonban azt mondom Macynek:

- El sem hiszem, hogy ide jársz iskolába.
- Mindketten ide járunk – emlékeztet futó mosollyal kísérve.

– Igen, de... – Én csak most jöttem ide. És még sehol nem éreztem magam ennyire oda nem illőnek.

– De? – ismétli meg és felvonja a szemöldökét.

– Túl sok ez így egyszerre. – A külső fal gyönyörű ólomüveg ablakait nézem, valamint a mennyezet alatt húzódó, bonyolult faragású díszlécet.

– Ez igaz. – Lelassít, amíg utol nem érem. – De ez az otthonunk.

– A te otthonod – suttogom, és minden erőmmel próbálok nem gondolni a házra, amit elhagytam, ahol az édesanyám verandáján lévő szélharang és szélforgó volt a legvadabb dolog.

– A *mi* otthonunk – válaszolja, és előveszi a telefonját, majd küld egy gyors üzenetet. – Majd meglátod. És ha már itt tartunk, apa azt akarja, hogy kérdezzek meg a szobaproblémát illetően.

– Szobaprobléma? – ismétlem meg, majd körülnézek a kastélyban, hirtelen szellemekre és megelevenedő páncélruhákra gondolok.

– Már minden egyágyas szobát kiadtunk erre a félévre. Apa viszont azt mondja, hogy áthelyezhetünk valakit az egyik egyágyasból, ha ilyet szeretnél, de nagyon bíztam benne, hogy inkább velem akarsz egy szobában lakni. – Egy pillanatra reménykedő mosoly ragyog fel az arcán, de gyorsan eltűnik, miközben folytatja: – Úgy értem, teljesen megértem, ha egyedül akarsz lenni azok után, hogy...

Megint az a befejezetlen mondat. Minden alkalommal megvisel. Általában figyelmen kívül hagyom, de most nem tudom visszafogni magam.

– Mi után?

Csak most az egyszer, azt akarom, hogy valaki más mondja ki. Talán akkor valóságosabb lesz, és kevésbé rémálomszerű.

Macynek viszont elakad a lélegzete, és olyan fehér lesz, mint a fal. Rájövök, hogy nem ő lesz az, aki megteszi. Igazságtalanság tőlem, hogy rá akarom kényszeríteni.

– Sajnálom – suttogja. Látszik rajta, hogy mindjárt sírva fakad. Nem! Na azt már nem! Azt nem engedem! Semmiképpen sem, amikor csak az tart össze, hogy szarkasztikus megjegyzéseket teszek, és képes vagyok egymástól teljesen elkülönítve kezelni a dolgokat.

Nem fogom megengedni, hogy bármelyik is meggyengüljön. Főleg nem itt, az unokatestvérem és mindenki más előtt, aki éppen erre jár. Nem most, amikor a rám irányuló tekintetekből nyilvánvaló, hogy én vagyok a legújabb látványosság az állatkertben.

Ezért ahelyett, hogy Macy karjába vetném magam, hogy átöljelen, amire pedig kétségbeesetten vágyom, ahelyett, hogy arra gondolnék, mennyire hiányzik az otthonom, a szüleim, az *életem*, elhúzódom tőle és a képességeimnek megfelelő, legsebbebb mosolyt villantom rá.

– Akkor mutasd meg nekem a *szobánkat*!

Az aggodalom nem tűnik el a szeméből, a tekintete azonban határozottan felragyog.

– A *szobánkat*? Tényleg?

Nagyot sóhajtok, és búcsút mondok a békés magányról szőtt álmaimnak. Nem olyan nehéz, mint gondoltam, de persze sokkal többet veszítettem az elmúlt egy hónapban, mint egy kis személyes tér.

– Tényleg. A közös szoba tökéletesen hangzik.

Egyszer már felzaklattam, ami annyira nem vall rám. Ahogy az sem, hogy miattam kirakjanak valakit a szobájából. Különben is, a gorombaság és a kivételezett helyzet biztos módja annak, hogy magamra haragítsak embereket – és ez jelenleg határozottan nem szerepel a teendőim listáján.

– Király! – vigyorog Macy, majd átölel és erősen magához szorít. Ezután rápillant a telefonjára és a szemét forgatja. – Apa még mindig nem válaszolt az üzenetemre. Szörnyű, milyen ritkán nézi meg a telefonját. Szerintem várj meg itt, én pedig elmegyek, hogy megkeressem. Azt mondta, azonnal látni akar, ahogy megérkezünk.

– Én is veled mehetek...

– Csak ülj le, Grace! – Egy díszes, francia vidéki stílusú szék-re mutat, amely a lépcső mellett jobbra egy kis alkóvban áll egy sakkasztal mellett. – Biztosan kimerült vagy, ezt én elintézem. Pihenj egy kicsit, amíg idehozom apát!

Mivel igaza van – fáj a fejem, a mellkasom pedig még mindig szorít –, bólintok és lehuppanok a legközelebbi székre. Több ez, mint fáradság. Semmi másra nem vágyom, mint hogy hátradőljek a széken, és egy pillanatra lehunyjam a szemem. De attól félek, hogy elalszom, ha megteszem. Azt pedig semmiképpen sem kockáztatom meg, hogy én legyek a lány a folyosón, akinek nyál csorog végig az arcán a legelső napján... vagy ami azt illeti, bármikor.

Nem azért, mert kifejezetten érdekel, inkább csak azért, hogy ne aludjak el, megfogom az előttem álló egyik sakkfigurát. Bonyolultan kifaragott kő, a szemem elkerekedik, amikor rájövök, hogy mit nézek. Egy tökéletesen megformált vámpírt, fekete köpenyével, félelmetes vicsorgásával és hosszú szemfogával. Olyan tökéletesen illik ennek a gótikus kastélynak a hangulatába, hogy önkéntelenül is elmosolyodom. Ráadásul igazi mestermunka.

Most már felkeltette az érdeklődésemet, ezért megfogok egy figurát a másik oldalról, és majdnem hangosan felnevetek, amikor rájövök, hogy az meg egy sárkány. Egy vad, fenséges példány, hatalmas szárnyakkal. Egyszerűen gyönyörű. Az egész készlet az.

Visszateszem, majd felveszek egy másik sárkányt. Ez már kevésbé ádáz, a szeme álmos, a szárnya be van hajtva, de még alaposabban kidolgozott. Jobban megnézem, és elámulok, hogy milyen aprólékosan van kifaragva. Tökéletes még a szárnya csúcsa is, a karma íve, mind azt tükrözik, milyen gondos munkát végzett vele a művész. Sosem voltam a sakk híve, de ettől a készlettől lehet, hogy kedvet kapok hozzá.

Amikor leteszem a sárkányfigurát, átnyúlok a másik oldalra és megfogom a vámpírkirálynőt. Gyönyörű. Hosszú, hullámzó haja és bonyolult díszítésű köpenye van.

– A helyedben én nagyon vigyáznék vele. Csúnya a harapása. – A mély, zengő hang olyan közelről szólal meg, hogy majdnem leesem a székről. Ehelyett csak összerezzenek, hangos koppanással visszateszem a sakkfigurát a táblára, aztán megpördülök... a szívem hevesen dobog... és szemtől szemben találom magam a legfélelmetesebb fiúval, akit valaha láttam. Nem csak azért, mert szexi... habár határozottan az.

Mégis van benne valami más, valami több, valami erős és lehengető, amit nem tudok megfeyteni. Mármint, persze. Olyan az arca, amiről a tizenkilencedik századi költők imádtak írni: túl komor ahhoz, hogy gyönyörű legyen, ugyanakkor túlságosan lenyűgöző, hogy bármi mást lehessen mondani rá.

Elképesztően magas arccsont.

Telt, vörös ajak.

Olyan éles áll, hogy szinte vágni lehet vele.

Sima, alabástromfehér bőr.

És a szeme... feneketlen obszidián, ami mindent lát, de semmit sem árul el. A leghosszabb és legérzékibb szempillák veszik körül, amiket valaha láttam.

Ami pedig még ennél is rosszabb, hogy az a mindentudó szem lézerként szegeződik rám, én pedig hirtelen megrémü-

lök, hogy mindent lát rajtam, amit olyan hosszú ideig elszántan próbáltam titkolni. Megpróbálom lehajtani a fejem, elszakítani a tekintetem az övétől, de képtelen vagyok rá. Rabul ejt a pillantása, megbabonáz a belőle sugárzó, mágneses vonzerő.

Nagyot nyelek, hogy levegőhöz jussak.

Nem sikerül.

Most már vigyorog, a szája egyik sarka ferde mosolyra húzódik, amit minden porcikámban érzek. Ettől csak még rosszabb lesz az egész, mert az az önelégült vigyor arról árulkodik, hogy pontosan tudja, milyen hatással van rám. És ami még rosszabb, élvezi is.

A felismeréstől bosszúság hasít belém, ami felolvasztja a zsibbadtságot, amely a szüleim halála óta körbevesz. Felébreszt a kábulatból, ami az egyetlen dolog volt, amely visszatartott attól, hogy egész nap, mindennap azt üvöltsem, mennyire igazságtalan, ami történt. Hogy üvöltsek a fájdalom, a rémület és a tehetetlenség miatt, ami átvette az uralmat az életem fölött.

Nem jó érzés. És az, hogy mindezt ez a srác váltja ki belőlem, vigyorral az arcán, a hideg szemével, ami nem hajlandó elengedni az enyémet még akkor sem, amikor azt követeli, hogy ne nézzek túl mélyen bele, még jobban feldühít.

Ez a harag ad erőt, hogy elszakítsam tőle a tekintetem. Elfordítom a fejem, kétségbeesetten keresek valami mást... bármi mást... amit nézhetek.

Sajnos olyan közel áll pont előttem, hogy mindent eltakar a testével.

Elszántan kerülöm a pillantását, mindegy, csak ne oda nézzek. Így viszont magas, karcsú alakjára téved a szemem. Ó, bárcsak ne tettem volna, mert fekete farmerja és pólója csak még jobban kihangsúlyozza lapos hasát és kemény, jól kivehető bicepszét. Nem beszélve széles válláról, amivel mindent kitakar előttem.

Ha pedig hozzá vesszük sötét, dús haját, ami épp csak egy kicsit hosszabb a kelletténél, előrehullik az arcába, és eltakarja örülten különleges arccsontját, nem tehetek mást, minthogy megadom magam. Nincs mit tenni, muszáj bevallanom – ellen-szenves vigyor ide vagy oda – ez a srác baromi vonzó.

Kicsit gonosz, nagyon vad, és *totálisan* veszélyes.

Az a kevés oxigén, amit sikerült ezen a magaslati helyen a tüdőmbe szívnom, teljesen eltűnik, amikor erre rájövök. Ettől pedig még dühösebb leszek. Mert ne már! Mikor lettem egy kamaszoknak szóló regény hősnője? Az a lány, aki elájul az iskola legjóképűbb és legelérhetetlenebb srácától?

Pfuj! Nem fog megtörténni.

Elhatározom, hogy csírájában elfojtom ezt az érzést, bármi legyen is ez, ezért kényszerítem magam, hogy újra ránézzek. Ezúttal, amikor találkozik és összezsap a tekintetünk, rájövök, hogy nem számít, ha én úgy viselkedek, mint egy hatalmas, romantikus közhely.

Mert ő nem az.

Egyetlen pillantás és tudom, hogy ez a sötét hajú fiú a tekintetéből sugárzó zárkózottsággal, és a menj-a-picsába stílusával nem főhőse senki történetének. Legkevésbé az enyémnek.

3.

Nem csak a vámpírkirálynőknek csúnya a harapása

Elhatározom, hogy véget vetek ennek a farkasszemet nézésnek, mert kezd erőfitogtatás-jelleget ölteni, ezért keresek valamit, amivel megtörhetem a csendet. Végül úgy döntök, arra az egyetlen dologra reagálok, amit a srác eddig mondott nekem.

– *Kinek csúnya a harapása?*

Kinyújtja mellettem a karját, kezébe veszi azt a sakkfigurát, amit letettem, és felemeli a királynőt, hogy én is lássam.

– Ő nem valami kedves.

Döbbenten bámulok rá.

– Ez egy sakkfigura.

Obszidián szeme viszonozza a pillantásomat.

– És? Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt akarom mondani, hogy ez egy *sakkfigura*. *Márványból* készült. Nem tud megharapni senkit.

Előrebiccenti a fejét egy amolyan *sosem lehet tudni* gesztussal.

– „Több dolog létezik, Horatio, a mennyben és a pokolban, mint amit össze bír álmodni a tudomány.”

– A földön – javítom ki, mielőtt visszafoghatnám magam.

Kérdőn felvonja egyik éjfékete szemöldökét, ezért folytatom:

– Az idézet úgy szól, „Több dolog létezik, Horatio, a mennyben és a földön, mint amit össze bír álmodni a tudomány.”

– Valóban? – Az arca nem változik, de a hangjában van valami gúnyos felhang, ami addig nem volt ott. Mintha én hibáztam volna, nem pedig ő. Pedig tudom, hogy igazam van, emelt irodalmon éppen most fejeztük be a *Hamletet* múlt hónapban, és a tanárom nagyon sok időt töltött ezzel az idézettel. – Nekem jobban tetszik az én változatom.

– Még akkor is, ha hibás?

– Pont azért, mert hibás.

Fogalmam sincs, hogy mit kellene erre mondanom, ezért csak megrázom a fejem, és arra gondolok, mennyire tévednék el, ha most elindulnék megkeresni Macyt és Finn bácsit. Valószínűleg nagyon, tekintve, hogy mekkora ez a hely, de kezdem úgy érezni, hogy megérné a kockázatot. Mivel minél hosszabb ideig maradok itt, annál inkább rájövök, hogy ez a srác legalább annyira félelmetes, mint amennyire érdekes.

És nem tudom, melyik a rosszabb. Egyre bizonytalanabb vagyok abban, hogy meg akarom-e tudni.

– Mennem kell. – Nagy nehezen kimondom a szavakat, és csak ekkor jövök rá, hogy erősen összeszorítottam az állkapcsomat.

– Igen, ez igaz. – Tesz egy kis lépést hátra, és a társalgó felé bök a fejével, amelyen Macy és én átjöttünk. – Arra van az ajtó.

Nem erre a válaszra számítottam, ezért váratlanul ér.

– És akkor mi van? Vigyázzak, hogy ne üssön meg, amikor kimegyek rajta?

Vállat von.

– Ha kimész ebből az iskolából, nem érdekel, hogy megüt-e az ajtó, vagy sem. A nagybátyádat már figyelmeztettem, hogy

nem leszel itt biztonságban, de nyilvánvalóan nem szeret téged túlzottan.

Harag lobban lángra bennem a szavai hallatán, és elúzi a zsibbadtság utolsó morzsáit is, amely eddig kínozott.

– Ki vagy te egyáltalán? Katmere saját elriasztó bizottsága?

– *Elriasztó* bizottság? – A hangja most olyan ellenszenves, mint az arca. – Hidd el nekem, az én üdvözlésem lesz a legkedvesebb, amit itt kapsz.

– Szóval ez lenne az? – Felvonom a szemöldököm és szélesre tárom a karom. – A nagy „Isten hozott Alaszkában” fogadtatás?

– Sokkal inkább isten hozott a pokolban. Most pedig húzz a francba.

Az utolsó szavakat már dühösen veti oda, és ettől a torkomba ugrik a szívem. Azonkívül a haragom is kilő a sztratoszférába.

– A seggedbe dugott karó miatt vagy ekkora tahó? – kérdőzem. – Vagy alaptól ilyen elragadó a személyiséged?

Nagyon gyorsan és izzó dühvel hagyják el a számat a szavak, még mielőtt átgondolhatnám, hogy mit mondok. De miután kimondtam, nem bánom meg. Hogyan is tehetném, amikor döbbenet suhan át az arcán, és végre letörli róla azt az idegcsillagot.

Legalábbis egy pillanatra. Aztán visszavág:

– Meg kell mondanom, ha csak ennyire futja tőled, akkor egy órát sem adok neked itt.

Tudom, hogy nem kellene megkérdeznem, de olyan önelégülten néz rám, hogy nem bírom visszafogni magam.

– Mielőtt mi lesz?

– Mielőtt valaki felfal. – Nem teszi hozzá, hogy „nyilvánvalóan”, de látszik rajta, hogy ezt gondolja. Ami még jobban fel-dühít.

– Komolyan? Úgy döntöttél, hogy ez lesz a sorsom? – A szemem forgatom. – Na ne szívd a vérem, ember!

– Nem terveztem, kösz szépen. – Végignézz rajtam. – Biztos vagyok benne, hogy még előételnek sem lennél elég.

Ekkor azonban közelebb lép hozzám, lehajol, és szinte a fülembe suttog:

– Talán mégiscsak beléd kóstolok. – A foga hangosan összecattan, az éles hang hallatán összerezzenek és megborzonek egyszerre.

Amit gyűlölök... nagyon.

Körülnézek, kíváncsi vagyok, hogy más is tanúja-e ennek a beszélgetésnek. Ám amíg korábban mindenki engem bámult, most úgy tűnik, mindenki a saját dolgával foglalkozik, és senki nem néz rám. Az egyik magas, vörös hajú, vékony fiú olyan furcsán fordítja oldalra a fejét, miközben átmegy a helyiségen, hogy majdnem összeütközik egy másik diákkal.

Ez mindent elmond arról, amit tudnom kell erről a srácról.

Elhatározom, hogy visszaszerzem az irányítást a helyzet – és saját magam – fölött, ezért hátralepek egy nagyot. Nem foglalkozom a gyomromban repdeső pterodaktiluszokkal, csak azt kérdezem:

– Neked meg *mi bajod* van? – De komolyan. Olyan bunkó, mint egy veszett jegesmedve.

– Ráérsz két-háromszáz évig? – Ismét ott van az arcán az az önelégült vigyor... nyilvánvalóan büszke arra, hogy kihozott a sodromból... ezért egy pillanatra, de csak egy pillanatra arra gondolok, milyen jó lenne behúzni egyet egyenesen abba a bosszantó szájába.

– Tudod, mit? Tényleg nem muszáj ilyen...

– Ne mondd meg nekem, hogy mit csináljak! Főleg akkor, ha fogalmad sincs, hogy mibe sétáltál bele!

– Jaj, ne! – Megjátszom, hogy megijedek. – Most jön az, hogy elmondod nekem, milyen nagy, gonosz szörnyetegek vannak odakint a nagy, gonosz alaszakai vadonban?

– Nem, most jön az, hogy megmutatom neked, milyen nagy, gonosz szörnyetegek vannak itt, ebben a kastélyban. – Tesz egy lépést előre, és közvetlenül előttem áll meg.

A szívem ismét hevesen kezd dobogni, olyan szaporán ver, mint egy kalitkába zárt madár, ami ki akar szabadulni.

Gyűlölöm.

Gyűlölöm, hogy fölém kerekedett, gyűlölöm, hogy ilyen közel van hozzám, és olyan sok mindent érzek, amit nem lenne szabad egy olyan srác iránt, aki totál bunkó volt velem. És még jobban gyűlölöm, amit a szemében látok, mintha pontosan tudná, hogy mit érzek.

Megalázó, hogy ilyen heves reakciót vált ki belőlem, miközben ő csak megvetést érez irántam, ezért ismét teszek egy reszkető lépést hátrafelé. Majd még egyet. És még egyet.

Ő azonban követ, ahányszor hátralepek, ő annyiszor lép előre, és végül csapdába esem a sakkasztalnál, ami a combomhoz nyomódik. Nem tudok hova menekülni, megrekedtem itt előtte, miközben hozzám hajol, még közelebb jön, hogy végül az arcomon érzem meleg lélegzetét, és selymes, fekete haja a bőrömet súrolja.

– Te meg mit...? – Az a kis levegő is bent reked, amit sikerült beszívnom. – Mit csinálsz? – kérdezem, amikor kinyújtja előre a kezét mellettem.

Először nem válaszol. Azután elhúzódik, és a kezében tartja az egyik sárkány sakkfigurát. Felemeli, hogy én is lássam. Az egyik szemöldöke kihívóan felemelkedik, úgy válaszol:

– Te akartad látni a szörnyetegeket.